

THE AMERICAN JOURNAL OF INTERNATIONAL LAW. Washington, Volume 50, No. 4, Oktober 1956. — L. Gross: Progress Towards Universality of Membership in the United Nations. У чланку се најпре наводе мишљења извесних делегата у УН о значају резолуције Генералне скупштине о пријему 16 земаља у чланство УН од 14 децембра 1955. Ова резолуција је најважнији корак после акта о оснивању УН и претставља највећи досадашњи резултат напора за остваривање универзалности УН, итд. Аутор подвлачи да не треба преувеличавати важност ове резолуције јер још има држава које нису чланице УН. Затим, он прелази на сажето излагање развитка питања пријема у УН. Оцртавши на тај начин историку основицу, писац анализира метод и околности пријема 16 земаља. Из свега тога он изводи закључак да пријем *en bloc* није противан чл. 4 Повеље УН, и расправља о проблемима извршеног учлањења извесних бивших непријатељских држава из времена Другог светског рата. — J. L. Kunz: Continental Shelf and International Law: Confusion and Abuse. Писац испитује доктрину и праксу епиконтиненталног појаса које су скорашињег порекла и чије су карактеристике несрећеност и злоупотреба. Из посматрања целокупног развитка теорије и остваривања епиконтиненталног појаса стиче се утисак о претераностима у схватању суверености. Ове крајности угрожавају традиционално начела слободе отвореног мора јер државе покушавају да унилатералним акцијама реше питање епиконтиненталног појаса. Међутим, пошто слободно море није *res nullius* већ *res omnium communis*, слободно море је територија међународне заједнице, његово правно регулисање, дакле и правно решење проблема епиконтиненталног појаса, јесте право и дужност те заједнице. — J. N. Hyde: Permanent Sovereignty Over Natural Wealth and Resources. Тема је економски аспект права народа на самоопредељење-сувереност над природним богатством и изворима. Овај елемент економске стране суверености је особито интересантан с обзиром на савремени процес извоза капитала и питање напретка недовољно развијених земаља. Резолуција Генералне скупштине о праву народа на слободну употребу и коришћење својих природних богатстава и извора као атрибута суверености изазвала је живо интересовање у једном делу америчког пословног света, а САД су гласале против резолуције јер по њиховом мишљењу она не садржи формулацију да државе које национализују објекте приватне својине дају накнаду сопственику, и да ће се услед тога извоз капитала у неразвијене земље сигурно смањити. Сувереност над природним богатством и изворима, као саставни део начела самоопредељења, постала је предмет дискусија о пактовима права човека. Писац настоји да проблем посматра кроз релевантни параграф пројекта пактова у коме се тако јасно изражава размишљање између земаља-извозница капитала и земаља увозница капитала поводом питања одузимања објеката приватне својине. У закључку се, између осталог, препоручује да земље-извознице капитала, нарочито САД, када Генерална скупштина УН посвети пажњу том проблему, анализирају и формулишу концепцију суверености над природним богатством и изворима. Имајући у виду да је чланство Генералне скупштине готово подједнако подељено у погледу пројектованог члана очевидно је да је прерано ослањати се на њега као дефиницију и покушај акционог програма. Напредак се може постићи само даљим подробним и објективним анализама. — M. G. Coerper: The Foreign Claims Settlement Commission and

Judicial Review. Чланак је нарочито за нас интересантан, пошто се у њему расправља о питању накнаде национализоване имовине америчких држављана у Југославији. Анализирају се извесни случајеви у којима долази до изражаја улога Комисије за међународне захтеве Сједињених Држава и питање судске оцене њених решења од стране америчког судства. — *H. S. Levie: The Nature and Scope of the Armistice Agreement*. Аутор је узео за предмет обраде проблематику уговора о примирју с обзиром да је његова важност повећана у савременом међународном ратном праву. У чланку се испитује природа уговора о примирју, а затим се уговор рашчлањава на његове одредбе, као напр. прекид непријатељстава, демаркациона линија и неутрална зона, ратни заробљеници, итд. У закључку се подвлачи да су последњих година они уговори о примирју који су били солидно изражени уствари довели дотле да класичне мировне припреме постану застареле. Није немогуће да и формални уговор о миру стигне иста судбина, тј. да ће се ратови једног дана завршавати за преговарачким столом примирја. — Од уредничких прилога интересантнији су написи: *R. Young*-а о расправама америчких држава у вези са питањима која су настала из доктрине и праксе епиконтиненталног појаса; *C. Eagleton*-а о неким смеровима развитка савременог међународног права; *H. W. Briggs*-а поводом пројекта Комисије за међународно право УН у вези са одговорношћу држава за штете причињене странцима у погледу својине или личности. — У рубрици „Белешке и прилози” има занимљивих написа као што је *G. Glenn*-а о шведско-совјетском конфликту поводом територијалног мора у Балтику. — Рубрика „Службени документи” садржи примедбу извесних држава-чланица УН у вези с нацртом одредби о режиму отвореног мора и пројектом одредби о режиму територијалног мора који су усвојени од Комисије УН за међународно право на њеном седмом заседању 1955.

Александар Стојановић

L'ANNÉE POLITIQUE ET ÉCONOMIQUE, Paris, 30e année, No. 135, Janvier-Février 1957. — *Bernard Lavergne: La nouvelle et sensationnelle politique américaine, de co-existence des deux blocs, confrontée avec le mythe de la Petite Europe.* — *Geoffrey Fraser: Que reste-t-il de l'Alliance Atlantique?* — *Henri Laporte: Le général Speidel à Fontainebleau, fruit amer du sabotage du désarmement de l'Allemagne.* — *P. K.: La nostalgie du Saint Empire romain germanique: mythe ou idée-force?* — *François Méjan: Nouvelles précisions sur l'attitude de l'Eglise catholique dans les Territoires d'Outre-Mer français.* — *Bernard Lavergne: Vers la solution du problème algérien après les débats à l'O.N.U.*

CALIFORNIA LAW REVIEW (School of Law — University of California), Berkeley, Vol. 44, No. 4, October 1956. — *David W. Louisell and Ronan E. Degnan: Rehearing in American Appellate Courts.* — *Mathew O. Tobriner and Joseph R. Grodin: Taft-Hartley Pre-emption in the Area of NLRB Inaction.* — *Arvo Van Alstyne: Venue of Mixed Actions in California.*

THE ECONOMIC JOURNAL, London, Vol. LXVI, No. 264, December 1956. — *E. A. G. Robinson, J. Downie, J. L. Montrose: How Should We Control Monopoly?* Пред Парламентом у Великој Британији налази се предлог закона за борбу против монопола. Предлог закона је базиран на извештају једне комисије која је на конкретном материјалу енглеског привредног живота изучавала дејства, организацију и пословање великих монополисаних предузећа у десетак индустријских грана. Радећи више година, комисија је обавила веома драгоцен

аналитички посао и прикупила огроман материјал о свакодневном пословању монопола на тржишту што ће послужити за даљу разраду или модификовање досадашњих теорија о монополима. Два истакнута британска економиста и један правник у три чланка продискутовали су разне аспекте проблематике монополске конкуренције и државне праксе на пољу ограничавања монопола у Великој Британији. Са теоретске тачке гледишта најинтересантнији је свакако први чланак проф. Робинсона који истиче многобројне нијансе ограничене конкуренције који се једним именом сматрају монополима. По теорији, најважније дејство монопола на тржишту се огледа у фиксирању монополских цена које омогућавају да се производња, инвестиције и коришћење производних фактора обављају по неекономским и неоптималним односима, штетним за једну привреду, и то како за потрошача тако и за остале партнере на тржишту. Искуство британских монополистичких организација дало је различите резултате. На једном крају налазе се велика предузећа која су тако слаба у свом монополском положају да економски разлог стварања циновских организација треба тражити искључиво у могућности повећања производње и на тај начин успешнијег смањења производних трошкова а не у могућности фиксирања цена. Код ових „нејаких“ монопола о диктирању монополских цена на тржишту нема ни говора. На другом крају налазе се она велика предузећа која су довољно јака да користе свој положај на тржишту, али ни ту извештаји комисије нису били у стању да апсолутно докажу тврдњу како монополи експлоатишу тржиште преко цена. Оно што су извештаји истакли као најбитније и што претставља најнегативнију страну монополистичких споразума између разних предузећа или повезивања једне индустријске гране у јединствено предузеће, јесте способност ових организација да спрече слободан приступ новим предузећима на тржиште. Стога проф. Робинсон сматра да повезивањем целе индустријске гране у једну чврсту целину има више користи него штете јер се омогућава економичнија производња, већа стандардизација и специјализација док се организације картелног типа не могу бранити. Према томе, прва одбрана против монопола јесте омогућавање, законским путем, слободног уласка новим фирмама на тржиште. Законски предлог је предвидео обавезну регистрацију свих уговора између предузећа и њихово одобравање од стране једног специјалног суда који ће имати да провери у сваком конкретном случају да ли није реч о уговорима које је закон инкриминисао. Како се из осталих чланака види, посао специјалног суда ће бити веома тежак јер је унапред немогуће поставити правила шта све треба да се у споразумима између предузећа забрани. Постоји велика сумња да ли ће суд бити у стању да протумачи јавни интерес правилно, тим пре што питање негативних и позитивних последица монополистичких споразума ни у теорији није сасвим пречишћено а ни практични материјал који је скупила парламентарна комисија није дао позитивне одговоре на та питања. Како ће овакав закон створити извесне поремећаје у привреди, аутор другог чланка истиче опасност да би се конкурентска способност британских циновских предузећа на светском тржишту могла умањити због унутрашњих трзавица изазваних овим законом. Према томе, ни први ни други аутор нису у начелу против великих монополистичких организација — један са теоретског гледишта а други због конкретне енглеске ситуације на светском тржишту. Чланак трећег аутора претставља једну малу правну расправу о америчком искуству законске контроле над монополима, које би могло да олакша посао специјалном суду предвиђеном овим законским предлогом. — *A. Hunter: The Monopolies Commission and Price Fixing*. И овај чланак бави се сличним питањима из

праксе монополистичких организација у Великој Британији. Аутора нарочито интересује начин одређивања цена монопола. Резимирајући све извештаје парламентарне комисије о монополима види се да је у случају оних индустрија у којима има више предузећа, став комисије сасвим против картелних организација. Комисија је стала на гледиште да је конкуренција преко цена најважнији елемент за усклађивање и расподелу производних фактора, за правилну оријентацију потрошача и за стварање економских односа на тржишту. Према томе, сви споразуми у оваквим индустријама који иду на утврђивање монополских цена не могу се сматрати корисним по јавни интерес и треба их забранити. Међутим, у оним индустријским гранама где већ постоје велике организације — које су, дакле, организоване на олигополистичкој бази — извештаји комисије нису могли заузети увек негативан став према утврђивању монополских цена. Према мишљењу комисије, у извесним случајевима требало би допустити фиксирање заједничких неконкурентних цена јер је то потребно због преношења искустава и техничких знања из једне напредније индустрије у друге. — *J. Tinbergen: The Optimum Rate of Saving*. Чланак познатог економског стручњака проф. Ј. Тинбергена претставља економетриску студију за утврђивање оптималне стопе акумулације (штедње) у опште привредном смислу. Питање је необично важно за одређивање једног од елемената за оптималну стопу инвестиције. Ако би ставио извесне конкретне цифре у свој модел, професор мисли да би се вероватно дошло до закључка да је у развијеним западним земљама садашња стопа акумулације прениска. — *Sir R. Hawtrey: Mr. Harrod on the British Boom*. У коментару познатог чланка R. Harrod-a о узроцима високе коњунктуре у Британији 1954/55, истакнути економист R. Hawtrey донекле модификује његово објашњење тиме што истиче да је до претеране потрошње дошло не због већег конзума потрошних добара нити пак инвестиционих добара, него због већег спекулативног улагања у залихе готове робе. И један и други чланак имају за циљ да објасне садашње тешкоће британске привреде и погоршање њеног међународног финансиског положаја. Основа свих написа по том проблему јесте да у Великој Британији потрошња расте брже него производња, и да остаје све мање вишка производа за инвестирање. Оваква ситуација ствара инфлаторне тенденције које постепено смањују конкурентну способност Британије на светском тржишту. — *Lady Williams: The Myth of „Fair” Wages*. Инспирисан садашњим стањем у енглеској привреди када радници захтевају непрекидно повећање надница упркос свим владиним мерама за заустављање инфлације, аутор је поново третирао проблем надница односно оних елемената који одређују ниво надница. По њој, сви елементи би се могли углавном поделити у две групе и то на оне који се базирају на економским захтевима на тржишту радне снаге и друге који потичу из разних друштвених и етичких принципа. Циљ аутора је био да истакне важност економских елемената, тј. продуктивности рада, трошкова производње, наднице као средства за мобилисање радника у разне индустријске гране и квалификације. Писац се оштро изражава против уношења других елемената у одређивању надница и сматра да они само замагљују слику и стварају неекономске односе на тржишту. Она сматра да одређивање надница не треба да има везе са обзирама према друштвеном положају радника, или са њиховим стандардом живота. Аутор би желео да се стандард живота издвоји из елемената који одређују надницу и да се обезбеђује преко социјалних давања којима главни циљ треба да буде одржавање извесног нивоа живота становника једне земље. — *M. D. Brockie and A. L. Grey: The Marginal Efficiency of Capital and Investment Programming*. На основу једне ан-

жете спроведене у 175 индустријских предузећа аутори су желели да пронађу да ли и на који начин будућа ефикасност (тј. производно дејство) капитала утиче на избор инвестиционих програма. Проблем се своди на питање да ли се може будућа вредност инвестиција дисконтовати, тј. свести на садашњу вредност. Они су дошли до закључка да је појам будуће маргиналне корисности капитала важан и да може да послужи при избору разних инвестиционих алтернатива. Међутим, у пракси инвестициони програми код већине предузећа још увек се доносе на основу много грубљих метода. Главну улогу при одређивању шта ће се и у ком правцу инвестирати игра субјективна процена управе и искуство из садашњости и непосредне прошлости. Али како се у руководства предузећа све више увлачи дух научног управљања вероватно је да ће, са све већом аутоматизацијом рачуноводства, предузећа бити приморана да припремају много прецизније методе за предвиђање и планирање инвестиција. У том циљу аутори чланка су израдили једноставан метод за примену прецизних дисконтних метода планирања инвестиција. — *E. Seton: Productivity, Trade Balance and International Structure*. У последњим годинама све се више економетријским методама изучавају међународни односи, тј. преношење промена у једној држави на друге путем међународне трговине. У овом чланку испитани су компликовани односи између пораста продуктивности у једној земљи и последица које он има на друге привреде.

Др. Предраг Михаиловић

ENCOUNTER, London, Vol. VIII, No. 1, January 1957. — Dwight Macdonald: *Ten Days in Cairo*. — Peter Wiles: *Two Wandering Satellites (The Polish and Hungarian Experiences)*. — Stuart Hampshire: *Uncertainty in Politics*. — Andrew Shonfield: *The Pursuit of Prestige (A Guide to Post-war British Policy)*. — Stephen Spender: *Notes from a Diary*.

No. 2, February 1957. — Irving Kristol: *The Shadow of the Marquis*. — Kathryn Feuer: *Russia's Young Intellectuals*. — Wayland Young: *Mutation Morality*. — Anthony West: *H. G. Wells*.

No. 3, March 1957. — A. J. P. Taylor: *Manchester (The World's Cities)*. — Daniel Lerner: *The „Hard-headed“ Frenchman*. — Dwight Macdonald: *Politics Past*.

IMPACT — SCIENCE ET SOCIÉTÉ, Paris, Vol. VII, No. 4, Décembre 1956. — Lord Halsbury: *L'automation, fiction verbale, réalité psychologique*. — Charles Sannicé: *L'identité de la personne: son importance individuelle et sociale*.

INDIA QUARTERLY (Indian Council of World Affairs), New Delhi, Vol. XII, No. 4, October-December 1956. — Ton That Thien: *The Geneva Agreements and Peace Prospects in Vietnam*. — B. R. Chatterji: *Southeast Asia in Transition*. — A. Aleem: *Historical Background of Present Tensions in the Arab World (1798-1914)*. — K. Enoki: *Japan in World History*. — „Kautilya”: *The Naga Challenge*. — Kazutoshi Sato: *The Recruitment and Training for the Japanese Foreign Service*.

MONDE NOUVEAU, Paris, No. 107, Janvier 1957. — Rémi Thillois: *Problèmes africains*. — Mauroce Byé: *Les aspects sociaux de la coopération économique européenne*. — Charles Magaud: *Le développement de l'économie française et la croissance démographique*.

No. 108—109, Février-Mars 1957. — Michel Massenet: *L'U.R.S.S. et l'Europe de l'Est*. — François Vinck: *La C.E.C.A.* — *moteur de l'Europe*. — Pierre Bleton: *La siderurgie française*.

DER NEUE BUND (Monatsschrift für Freiheit und Gemeinschaft), Zürich, 23. Jahrg., No. 1/2, Januar-Februar 1957. — Ueli Goetsch: *Der Ti-*

toismus. — Ein Pole: Wohin strebt Polen? — Eugen Steinemann: Was wollen die aufständischen Ungarn? — E. Kägi: Nach der grossen Ent-Täuschung.

NOUVELLE REVUE DE L'ÉCONOMIE CONTEMPORAINE, Paris, an XV, No. 82, Décembre 1956. — Maurice Allais: Le sort du monde se jouait à Budapest. — Jean Raty: La liquidation du contentieux franco-allemand. — Achille Dauphin-Meunier: Les structures démographiques du monde.

An XVI, No. 83, Janvier 1957. — Lucien Laurat: Le marxisme et l'utopie. — R. P. Imre Gacser: La résistance hongroise. — Gaëtan Morawski: Le dégel en Pologne. — Eugène Titeano: L'O.N.U. réduite à faire le voyeur. — Henri Multzer: Les principes généraux de la concurrence en Yougoslavie. — Pierre Lucius: L'institution d'un marché commun européen. — A. Dauphin-Meunier: L'exigence contemporaine d'une juste répartition.

No. 84, Février 1957. — Franz Blücher: Suggestions pour hâter l'avènement de l'Europe. — François Herbette: Le rôle de l'or et de l'argent dans le développement de l'économie monétaire aux origines de la civilisation méditerranéenne. — A. Dauphin-Meunier: Le problème viticole français.

ÖSTERREICHISCHE ZEITSCHRIFT FÜR ÖFFENTLICHES RECHT, Wien, Bd. VII, H. 4, 1956. — Josef Kunz: Der heutige Stand der Wissenschaft und des Unterrichts des Völkerrechts in den Vereinigten Staaten. Писац сматра да се садашње стање науке о међународном праву и међународноправних студија у САД може објаснити извесном кризом коју су изазвале основне политичке околности данашњег света. Пре свега, развој је довео до кризе услед прелаза од класичног у ново право светске заједнице, а затим и сама улога САД као водеће силе „слободног света” снажно се одразила на помenuтом подручју. Као непосредан израз и потврда такве ситуације јесте велика разноврсност међународноправних концепција: (1) нео-реализам заузима нихилистички став према међународном праву, његовој вредности као и корисности међународне организације, (2) прилично су раширене идеје о потреби стварања светске владе, (3) већина америчких интернационалиста придржава се традиционалног схватања, (4) има аутора чије су идеје усмерене више на афирмацију идиличних жеља о стварању хармоничне заједнице, него што одражавају постојећу стварност, и (5) постоји добар број писаца који врше конструктивну критику традиционалног међународног права. У складу с новим околностима поклања се далеко већа пажња организацији, обиму и месту међународноправних студија на високим школама. — Alois Wenzl: Willensfreiheit und Verantwortung. Пошто појам слободе спада у ред основних појмова о њему се не престано воде спорови. Он се обично узима у два значења: (1) као слобода од спољне принуде, и (2) као слобода унутрашњег, вољног опредељивања човека. Дискусије се нарочито воде у погледу овог другог аспекта слободе. Негативан став у решавању проблема доводи до тврдње о непостојању слободе воље, а дају се теолошка, филозофска и научнотеоретска образложења. По том ставу „слобода воље” је привидна, јер постоје одржени детерминанти чиниоци који стално делују. Позитиван став полази од претпоставке о постојању слободе воље и он је нарочито важан при утврђивању одговорности човека за своје понашање. Притом се разликује слобода која је морално ирелевантна и слобода која има извесну етичку подлогу. У вези с тим писац указује да Келзен прилично симплицифично ствар када тражи аналогију између каузалитета и урачунавања, јер људско понашање подлеже каузалитету као неодређеном низу дејстава природних феномена, а урачунавање је одређивање противправног делања и последица које томе следе. —

Ernst Roenau: Zur Grundlegung der Gesellschaftslehre. Наука о друштву и данас пружа слику једне нове и недовољно развијене и уобличене науке. Аутор је настојао да означи нека главна питања којим се она бави. Указујући да је појам друштва нејасан, писац сматра да се оно своди на норме, правила која важе у датој заједници. Стога треба обратити пажњу на све елементе у тој области, а нарочито психолошке. Такође не треба испустити из вида, ни појаве и чињенице у разним областима друштвеног живота које су само израз принципа и законитости. Задатак ове науке није само да открије суштину друштвених феномена него и да се потпуније схвати место и улога неких најважнијих друштвених наука (естетика, наука о религији, етика, политичка економија и сл.). — *Olavi Rytkölä: Die leitenden Prinzipien und die Organisation der finischen Kommunalverwaltung.* Овај чланак претставља концизно, јасно и систематско излагање о основним принципима и организацији локалне самоуправе у Финској. Писац се није уопште упуштао у компликоване проблеме, нити је оптеретио излагање сувишним појединошћима тако да страни читаоци добијају заиста одличну информацију о исправљаној материји. У Финској, локална самоуправа има дугу традицију, али је правно уобличена доношењем Устава 1919 и закона о општинама 1948 и др. Позитивни прописи утврдили су ове поставке: с правног становишта локална самоуправа је аутономно вођење друштвених послова путем децентрализованих органа; а с политичког становишта то је остварење начела учешћа народа у управи преко својих претставника. Карактеристике локалне самоуправе су ове: (1) општине су територијалне заједнице које су се углавном поклопиле с границама црквених општина, (2) оне су принудне заједнице (*Zwangskörperschaften*) у том смислу што припадност, права и дужности појединаца не зависе просто од њихове воље, (3) управу врше непосредно изабрана демократска тела, (4) у погледу круга послова примењен је принцип универзалности, тј. постоји широка надлежност. Самоуправни органи су општински савет, општинска управа, стални и привремени одбори и комисије. Пошто не постоје веће локалне јединице од градских, мањих градова и сеоских општина по потреби се организује њихова сарадња. Надзорна власт, наравно, врши се само у одређеним правним границама од стране провинцијских или централних државних органа. — *Werner Goldschmidt: Zerstückelte Gerechtigkeit.* Аутор настоји да образложи поставку о парцијализовању и конкретном појављивању феномена правде полазећи с једне широке идеалистичке филозофске платформе у духу савремених латинскоамеричких схватања права. Он сматра да се правда састоји у одређеној raspodeli добра и зла између припадника једне заједнице. Правда спада у ред категорија које се односе на низ предмета (*pantonomie Kategorien*), и схвата се у објективном и субјективном смислу. Као саставни део културе правда се може упоредити с каузалитетом у природи. Но, приликом остваривања правде појављује се низ сметња: (1) саму правду карактерише ограниченост, односно њено постојање везује се за одређене чињенице којим се разграничава од неправде, (2) постоје могућности да се појави неправда како приликом стварања тако и приликом остваривања закона и прописа о понашању, (3) реализација правде, практично узевши, немогућа је у целисти већ само у фрагментима кроз делатност законодавца или судије с једне стране, а с друге стране и само право се одликује фрагментарношћу (*Zerstückelung*) како у погледу материјалноправних прописа тако и у погледу формалноправних, процесних прописа, (4) постоји нужност разноликости услова понашања (с обзиром на време, квантитет, личности, животна обележја, стварне околности). Но и поред тих сметњи које искрсавају при остварењу и функ-

цији правде, она има улогу регулативног средства нарочито у вези с изградњом и одржавањем правне сигурности с којом може бити сагласна или несагласна. Правда је уско повезана и са моралом тако да по правилу морал претставља најпотпунији израз правде. Што се тиче права у њему се правда може изразити, али не увек и безусловно. — *Albert Ehrenzweig: Zum Handwerkszeug des amerikanischen internationalen Privatrechts.* Овај напис је уствари кратак осврт на две значајне књиге из области међународног приватног права истакнутог америчког аутора Beale-a.

C. Врачар

PENSÉE FRANÇAISE — FÉDÉRATION, Paris, No. 3, 15 Janvier 1957. — Jeunesses d'Afrique Noire: Robert Delavignette (*De l'Afrique d'hier à celle de demain*), Leopold Sedar Senghor (*L'Enseignement et les diplômés*), Marc-Edmond Morgaut (*Cadres techniques et main-d'oeuvre*), Antoine Lawrence (*Les Jeunes et la vie communautaire*), Thomas Diop (*Problèmes philosophiques et religieux*).

IL POLITICO (*Rivista di Scienze Politiche edita a cura dell'Istituto di Scienze Politiche dell'Università degli Studi di Pavia*), anno XXI, No. 3, Dicembre 1956. — E. Crosa: *Miti e realtà costituzionali (sovranità del popolo, sovranità dello Stato)*. — J. C. Rees: *Recenti indirizzi del pensiero politico inglese*. — M. Battelli: *L'ordinamento comunale in Svizzera*. — In memoriam: Benvenuto Griziotti. — G. del Vecchio: *Europeismo e cosmopolitismo*. — C. Zeleznik: *Declino e caduta del comunismo mondiale*. — M. Albertini: *Che cosa è il federalismo*. — E. Pischel: *Riflessi politici della riforma della lingua cinese*. — G. Nirchio: *Teoria e ricerca nella sociologia contemporanea*.

POLITIQUE ÉTRANGÈRE (*Centre d'Études de Politique Étrangère*), Paris, 21 année, No. 6, Décembre 1956. — Konrad Huber: *L'utilisation pacifique de l'énergie atomique en Allemagne*. — Pierre Huet: *Le programme d'action commune des pays de l'O.E.C.E.* — Jacques Berque: *L'Algérie ou les faux dilemmes*. — Alfred Coste-Floret: *Pour une coopération franco-allemande*. — Jean-Jacques Berreby: *La Grande-Bretagne et l'Arabie*.

PRAVNIK (*Theoretický časopis pro otázky státu a práva* — Vydáva Československá akademie věd, Praha, Vol. XCVI, No. 1, 1957. — Dr Karel Bertelman: *Stálé komise národních výborů*. — Boris Vybiral: *K některým otázkám socialistické zákonnosti v československem trestním právu*. — Dr Jiří Chyský: *Některé otázky při zániku pracovního poměru*. — Dr Miroslav Svátek: *Poměr vzorových stanov JZD k vlastním stanovům družstva a otázky právních předpisů upravujících činnost JZD druhého typu*. — Miroslav Potočný: *Mezinárodní právo a pět zásad mírového soužití*.

PREUVES, Paris, No. 71, Janvier 1957. — Raymond Aron: *Suez et Budapest*. — Georges Ketman: *Portrait de l'intelligentsia égyptienne*. — Thierry Maulnier: *Une conscience européenne*. — Salomon Wolff: *La fragile prospérité de l'Europe occidentale*. — André Niel: *Teilhard de Chardin et la crise contemporaine*.

No. 72, Février 1957. — Daniel Bell: *La roue d'Ixion (Le travail et ses sevitudes)*. — Roger Caillois: *Jeux et civilisations — Nature et fonction du jeu*. — Jean Grenier: *La politique taoïste*. — Paul Ignotus: *L'unité nationale hongroise*. — K.-A. Jelenski: *La Pologne de Gomulka (Espoirs et dangers)*. — Pierre Bonuzzi: *L'opposition „hongroise” dans le P. C. italien*. — Dwight Macdonald: *Dix jours au Caire*.

No. 73, Mars 1957. — Gyorgy Paloczi-Horvath: *Portrait de Janos Kadar*. — Roger Caillois: *Jeux et civilisations — Simulacre et Vertige*. — Albert Ollivier: *Les pièges de l'Histoire*. — Henri Frenay: *Le travailisme, enfant mort-né de la Résistance*. — Denis de Rougemont: *Sur la neutralité européenne*. — Pierre Lochak: *Le fantôme de Staline hante Jean-Paul-Sartre*.

REVUE D'ÉCONOMIE POLITIQUE, Paris, 65e. année, Nos. 4—5, Juillet à Octobre 1955. — *La France économique en 1954*. Доследно установљеној традицији цела свеска посвећена је привредном развиту и економској политици Француске у претходној години. По једном одавно утврђеном плану изложени су демографски, финансиски, монетарни и социјални проблеми Француске, као и промене које су наступиле у току године у економици аграра, индустрије и трговине. Иако радови објављени у овом броју нису само дескриптивних карактера, ипак нећемо приступати њиховој анализи, пошто изложена проблематика може бити од важности само за ужи круг специјалиста који се интересују за економски живот Француске.

No. 6, Novembre — Décembre 1955. — *Charles Rist: L'Homme — La Pensée — L'Action*. Поводом смрти дугогодишњег главног уредника овог часописа Шарла Риста, професора политичке економије и историје економских доктрина на Правном факултету у Паризу, члана Академије моралних и политичких наука и бившег више-губернера Француске банке, истакнути француски економисти и један италијански научник, председник Ејнауди, евоцирали су своје успомене на покојника и приказали су живот и рад свога учитеља и сарадника. За Риста би се с правом могло рећи да је један од најмаркантнијих претставника француске економске науке прве половине двадесетог века. Његови први радови појавили су се крајем прошлог века, а његово последње дело, *Одбрана злата*, објављено је 1953. У својој тридесет и петој години Рист је објавио у сарадњи са Жидом *Историју економских доктрина од физиократа до данас*, дело које се убраја у ред класичних. Од 1909 до 1947 ова књига је доживела седам издања и преведена је на девет страних језика. Исто је тако једно од значајних његових дела *Историја доктрина о новцу и кредиту од Цона Лоа до данашњице* (прво издање 1938, друго 1951), у коме се јасно испољава оригиналност његових схватања. Остала Ристова дела, затим његова предавања на Правном факултету, огроман број чланака, реферати на разним конгресима врло су били запажени у економској научној литератури. Библиографија његових радова врло је опсежно и прегледно изложена на крају ове свеске. — Аутори појединих чланака, поред личних успомена на Шарла Риста, приказали су овог неуморног научног радника као одличног професора, социјалног економисту, историчара економских доктрина, економског теоретичара — нарочито из области монетарне економије, теоретичара јавних финансија, затим као првокласног експерта по свим тим питањима, чији се утицај благотворно одразио при економској и монетарној обнови Француске после Првог светског рата, најзад као врло цењеног организатора, преговарача и администратора. Наставу и васпитање омладине Рист је сматрао као једну од најплеменитијих дужности. То је била његова права вокација. Веровао је у моћ идеја, међутим своју сопствену мисао никад није покушавао да наметне. Он је себе сматрао реалистом, док га његови биографи убрајају у ред идеалиста. Риста је нарочито привукла социјална страна економских проблема у првим почецима његовог научног рада. Кад је увидео, како сам вели, да је положај радника поглавито у зависности од општих економских појава, он се определио за политичку економију. Рист је несумњиво један од првих истраживача развоја економске мисли. У жељи да остане у што тешњој вези са самом стварношћу он уопште није покушавао да путем извештачених средстава повуче границу између теорије и праксе. По његовом класичном делу *Историја економских доктрина* већ се може закључити да је метод којим се он служи опсервација, а из осталих његових радова произлази да је радо прибегавао и методу историске интерпретације. Рене Куртен је мишљења да се он при крају свога живота све више

ослањао на историју, чија је материја много бођатија од оне коју проучавају економисти. Што се тиче његове *Историје доктрина о кредиту и новцу*, приликом излагања идеја појединих економиста он уствари изражава своје сопствене мисли, примећује врло правилно Емил Жам. Због тога је ово дело мање историско и тешње се везује за економску науку. Међу његовим радовима из политичке економије највише се истичу они који се односе на монетарне теорије. Он је један од првих савремених економиста који је истакао асиметрију инфлације и дефлације. Његове се концепције о новцу знатно разликују од теорија које заступају англо-саксонски економисти. Нарочито су значајна његова разилажења са Кејнзом. Он сматра да је цела Кејнзова мисао била предодређена самим положајем у коме се налазила Енглеска после Првог светског рата. Према томе, он је дошао до закључка да се не би могло рећи за ту мисао да је научно незаинтересована. Рист је испољавао нарочиту наклоност према апстрактним теоретичарима, али он лично није се усудио да формулише једну општу теорију. Ово се може објаснити тиме што то не би одговарало његовом позитивном духу. Утицај тог духа провејава у разним правцима његове вишеструке активности. Најбоље се то опажа у радовима Научног института за економска и социјална истраживања који је он основао и на чијем се челу налазио дуги низ година. — Неколико чланака посвећено је Ристу као човеку од акције. Заиста, у периоду између два рата, за његово име везане су значајне економске и финансиске реформе изведене у Француској и у другим земљама. Жак Руеф вели да је његова улога била од историског значаја при стабилизацији француског франка. У то доба он је имао против себе огромну већину својих суграђана, а у редовима економиста није имао присталица. Међутим, после срећног исхода монетарне реформе изведене под његовим руководством за време Поенкареове владе, он је добио признање и од својих противника. Међународне установе и владе страних држава поверавале су Ристу значајне мисије. Тако, он је узео видног учешћа у радовима Лиге Народа. По његовој замисли изведена је реформа емисионог завода у Румунији и санирање сурумунске финансије у периоду између два рата. Иако се на основу свих ових радова може добити врло одређен појам о Ристовом истраживачком раду, о његовом доприносу на унапређењу економске науке и о важним резултатима које је он постигао на практичном пољу рада, ипак се још боље можемо документовати из његове аутобиографије која је прикључена овој свесци. Из те биографске белешке, која није била намењена јавности, већ је требало да послужи његовом следбенику у Академији при саставу приступне беседе, — може се запазити да се он у почетку свога рада пасивнирао за социјална питања и да је због тога узео да проучава проблеме из области економске науке. С друге стране, он такође вели да га је једино радозналост нагнала да проучава политичку економију. Од увек је заступао мишљење да су економске појаве врло сложене. Његова су се истраживања делимично односила на описивања конкретних механизма (вид. *Précis des mécanismes économiques élémentaires*, Paris, 1945, 1947). Треба истаћи, сем тога, да Рист испољава своје дивљење према сен-симонизму, огађује се од ортодоксног либерализма и јасно изражава своје негодовање према савременим економистима, нарочито енглеским, који верују да у неколиким истинама које познаје политичка економија могу наћи директиве социјалне и економске политике своје земље. Истичући газарања која су услед ратова наступила и велике проналаске у физици, хемији и биологији као одлучујуће факторе у политичкој економији за последњих педесет година, он вели да је „економски живот вечито прилагођавање метода производње и размене приликама које се стално мењају“.

66-e Année, No. 1, Janvier — Février 1956. — Karl Brandt: *La stratégie économique du développement agricole*. Писац полази од поставке да су остали неразвијени услови под којима сељак може да постигне заслужени приход с тим да се не мора одрећи своје слободе. Затим се он пита шта треба предузети да би се земљораднику обезбедио приход који би био раван приходима произвођача који улажу одговарајућу снагу у једној неземљорадничкој активности. Узимајући у обзир да су проблеми идентични у свим степенима привредног развитка проучаване су и развијене и неразвијене земље. Аутор заступа тезу да је у слободној привреди тржиште једино средство помоћу кога се одређују цене за разне врсте рада. Полазећи од те основе он се пита која је улога сељака у народној привреди. У свим ступњевима развитка земљорадње највећу важност треба приписати таленту земљорадника. Писац сматра да од свих пољопривредних експлоатација најбоље резултате дају породична газдинства. У циљу повећања прихода тог газдинства његов старешина има да решава проблеме сличне онима који се постављају у индустрији. Изучавајући питања међузависности индустријске и пољопривредне производње као и сталног опадања вредносног приноса земљорадње, писац долази до закључка да треба тражити ван земљорадње услове развитка саме земљорадње. На врло интересантан начин анализирајући су фактори привредног развитка; напредак индустрије, нови методи у техници пољопривредне производње, итд., затим су изложене реперкусије промена које су наступиле под утицајем тих фактора на принос у земљорадњи и на положај сељака у разним земљама — развијеним и неразвијеним. Пошто је наговестио значај примене нових проналазака нарочито у пољопривредној техници као и важност инвестиција у разним гранама привреде изван земљорадње, писац се задржава на политичком чиниоцу. Он се изјашњава против интервенције државе која често покушава да обезбеди приход земљорадника на вештачки начин, који уноси пометњу у цео привредни систем. Професор Брандт завршава своју студију скицом једне „стратегије“, која треба да послужи и као препорука савременим државницима. На крају свог програма, који садржи десет тачака, аутор изражава наду да ће модерна земљорадња, између осталог, пружити могућност пољопривредном становништву да се изједначи са трудбеницима осталих професија у погледу дужине радног времена, прихода, животног стандарда, одмора, разоноде и васпитања омладине. — *Jean Fourastié: Essai sur la mesure des quantités économiques*. Писац прво истиче значај који савремена економска наука придаје мерењима продуктивности и наводи литературу по томе питању. Нарочито се он задржао на публикацијама Европске организације за економску сарадњу. Његово је мишљење да као што су мерења важна у погледу међународне политике и управљања предузећима, она су такође неопходна за научно упознавање економске еволуције у дужем временском периоду. После једног кратког теориског прегледа, за који он сам вели да је апстрактан и тежак, писац је изложио примере у бројевима из којих се види у чему се стварно састоје постављени проблеми. На основу простих примера опажа се да се не може научно изразити једним јединим бројем једна сложена производња. Базирајући се на податке из привредног живота Француске и Совјетског Савеза, писац је изложио примере економске еволуције у току времена. После тога он је приступио изучавању примера диспаратности у простору. Упоредјујући две земље са неједнако развијеном привредом, Сједињене Америчке Државе и Француску, на основу података о структури националне производње, о стопи интегралне производности рада и о текућој цени, у свакој од тих земаља, једночасовног просечног рада, он је изложио своје шематске рачуне.

Фурастие сматра да се из његових шема може извести објективна стварност и да се јасно може запазити одлучујућа улога продуктивности при решењу „тешког и досад мистериозног проблема процене стварних националних производа”. У своје закључку, између осталог, он вели: да производна сиромашне земље увек може бити процењена у новцу богатије земље, али да то није тачно у обрнутом случају, да цене сиромашне земље изражавају веће разлике од цена у богатој земљи, да је национални доходак, изражен у стварним ценама, у сваком периоду и у макојој земљи, раван запослењу. Писац признаје да и друге чиниоце треба имати у виду, али главни циљ његовог рада састојао се у томе да истакне продуктивност као најодлучнији фактор у дужем временском периоду и при упоређењу богате са сиротом земљом. Потврђујући да је продуктивност најодлучнији фактор економског прогреса и подизање животног стандарда он додаје да је то и најодлучнији фактор који омета мерење стварног националног дохотка и мерење животног стандарда. — *M. Boiteux: Comment calculer l'amortissement?* У данашње време стални терети играју једну од најважнијих улога у продукционим трошковима многих предузећа. Велики је контраст између прецизности која се постиже при процени непосредних трошкова експлоатације и несигурних метода са којима се задовољавамо при израчунавању амортизације. Писац се није упуштао у изучавања свих појединости овога проблема. Своја истраживања он је засновао на теорију амортизације. Прво је узета у разматрање амортизација једне изоловане инсталације. Прелазећи затим на финансиску амортизацију писац даје практичну формулу која укратко приказује „теорију” амортизације. Једна од последица коју та формула повлачи за собом јесте потреба за извођењем сложеног интереса. Наведени су многобројни примери из рачуноводствене праксе. Део који је посвећен амортизацији скупних инсталација једног предузећа праћен је формулама, једном таблицом и многим примерима из праксе, сем тога врло су разноврсне претпоставке узете у обзир. Писац је углавном посматрао проблем са становишта новчане стабилности. Засебно је третирана амортизација која се практикује у условима нестабилног новца. У једној концизној рекапитулацији своје студије, писац је изложио неколико констатација, од којих се последња може сматрати и као врло значајна препорука, а то је да не треба никад прибегавати рачунима чији нам је домаћај непознат и да при решавању ових питања треба поступати са много обзиривости.

M. J. Ж.

THE REVIEW OF POLITICS (Published quarterly by the University of Notre Dame, Indiana), Vol. 19, No. 1, January 1957. — Stephen D. Kertesz: Reflections on Soviet and American Negotiating Behavior. — G. de Bertier, de Sauvigny: Population Movements and Political Changes in Nineteenth Century France. — Christopher Dawson: The Birth of Democracy. — Gilbert A. Cahill: Irish Catholicism and English Toryism. — Samuel M. Osgood: A Pretender's Concept of the French Monarchy. — Michael P. Fogarty: Britain and Western Europe Since 1945.

REVISTA DA FACULDADE DE DIREITO (Universidade de São Paulo), Vol. L, 1955. — Inocêncio Galvão Teles: O penhor sem entrega no direito luso-brasileiro. — Guilherme Braga da Cruz: A formação histórica do moderno direito privado português e brasileiro. — Waldemar Martins Ferreira: A companhia geral para o estado do Brasil e sua natureza jurídica. — Lino de Moraes Leme: As relações jurídicas dos cônjuges. — J. Canuto Mendes de Almeida: Os pactos dos direitos do homem. — Miguel Reale: Avelar Brotero ou a ideologia sob as Arcadas. — Cândido Mota Filho: A fisionomia jurídica de São Paulo. — Goffredo Telles Júnior: Resistência

violenta aos governos injustos. — Jorge Americano: Cosmopolitismo de São Paulo — Universalidade do Direito. — A. F. Cesarino Júnior: A função social do jurista e a reforma do ensino do Direito. — Johannes Dietrich Hecht: A origem vocabular e o conceito histórico de bandeira. — Moacir Benedito de Sousa: O objetivo econômico da bandeira e sua natureza jurídica. — Waldemar Cola: A bandeira em sua origem vocabular. — Valdomiro Lobo da Costa: Contribuição ao estudo da história do Direito Brasileiro.

REVISTA DE LA FACULTAD DE DERECHO Y CIENCIAS SOCIALES, Montevideo, ano VII, No. 3, Julio-Setiembre de 1956. — Q. Alfonsín: Nacionalidad o domicilio. — A. Noceti: El gobierno parlamentario en las constituciones asiáticas de post-guerra. — J. A. Prat: Las corporaciones públicas en el Reino Unido. — I. Ganon: Sociología y Derecho. — Mesa redonda sobre la naturaleza jurídica de las convenciones colectivas, con intervención de los profesores: Couture, Chiarelli, Jäger, García Maynez, Lenhoff, Plá Rodríguez y Barbagelata.

REVISTA MEXICANA DE SOCIOLOGIA (Publicación de Instituto de Investigaciones Sociales de la Universidad Nacional de México), Vol. XVIII, No. 1, Enero-Abril 1956. — Lucio Mendieta y Núñez: Sociología del Arte. — Rex D. Hopper: Aspectos Ideológicos y de Jefatura de la Revolución Mexicana. — Joseph S. Roucek: La Ideología como Elemento Componente en la Sociología Conocimiento. — Trabajo colectivo (dirigido por Emile Sicard): Análisis de los Grupos Rurales en dos Sub-divisiones Divergentes en el Tiempo y en el Espacio: Colombia (1950) y Hungría (1930). — Arturo Urquidí: Consideraciones de Orden Doctrinal sobre la Reforma Agraria en Bolivia. — Luis E. Heyssen: Acerca de la Reforma Agraria. — Bruce E. Melvin y Abdul J. Aarim: La Sociología de la Relaciones Internacionales. — Oscar Uribe Villegas: Requerimientos Intrínsecos de la Pesquisa Social y Responsabilidades del Investigador. — Robert Williamson: La Sociología en América Latina.

REVUE INTERNATIONALE DE DROIT COMPARÉ (Continuation du „Bulletin de la Société de Législation comparée"), Paris, huitième année, No. 4, Octobre-Décembre 1956. — C. J. Hamson: Le Droit anglais. — Chafik Chehata: La représentation dans les actes juridiques en droit musulman. — Pierre Cannagé: Observations sur l'évolution du droit de la famille chrétienne au Liban. — Edward Wall: Le projet de loi britannique du 15 février 1956 contre les pratiques restrictives dans le commerce et l'industrie. — Nécrologie: Eduardo Couture et Jean Michel. — Premières journées juridiques franco-yougoslaves (Séances de travail: A. La décentralisation, B. La protection de l'enfance délinquante, C. Le statut de l'enfant en droit civil).

REVUE INTERNATIONALE D'HISTOIRE POLITIQUE ET CONSTITUTIONNELLE, Paris, nouvelle série, No. 23, Juillet-Septembre 1956. — René Hostache: Un gouvernement clandestin: le Conseil national de la Résistance et la Délégation générale en France du Comité d'Alger. — Winfried R. Dallmayr: Proudhon et la coexistence, une interprétation de „La Guerre et la Paix". — In Memoriam: Louis Rolland.

REVUE JURIDIQUE ET ÉCONOMIQUE DU SUD-OUEST (Annales de la Faculté de Droit de l'Université de Bordeaux), Série juridique, 7e année, No. 3-4, 1956. — J. Brethe de la Gressaye: La réforme de la publicité foncière en France est-elle une révolution? — M. Zekiakin: La nationalisation des établissements bancaires en Turquie.

Série économique (Travaux de l'Institut d'Économie Régionale du Sud-Ouest), 5e année, No. 4, 1956. — André Piatier: L'attraction commerciale des villes (Une nouvelle méthode de mesure: l'enquête d'essai menée dans:

les Loir-et-Cher). — Clément Rambaud: Le canal des Deux-Mers. — Françoise Chassagnac: Le tourisme dans le Sud-Ouest.

RIVISTA INTERNAZIONALE DI SCIENZE SOCIALI (Pubblicata a cura della Università del Sacro Cuore), Milano, Vol. XXVIII, Fasc. I, Gennaio-Febbraio 1957. — F. Vito: Il finanziamento dello sviluppo economico. — P. Duclos: Nuovi metodi e nuove tecniche nella scienza politica. — F. Duchini: La pianificazione nei paesi dell'Europa orientale. — M. L. Fornaciari: Il lavoro femminile in Francia. — L. Frey: Osservazioni sulle operazioni sul mercato aperto in Italia. — L. Pasinetti: Un nuovo modello econometrico per la rappresentazione del sistema economico statunitense.

SCIENCE AND SOCIETY, New York, Vol. XXI, No. 1, Winter 1957. — Три чланка посвећена преминулом Bernhard-u J. Stern-u (The Editors, Corliss Lamont, Robert K. Merton) са библиографијом његових радова. — Bernhard J. Stern: Some Aspects of Historical Materialism. — Irving L. Horowitz: Bertrand Russell on War and Peace. — Arthur K. Davis: Thorstein Veblen Reconsidered.

SWISS REVIEW OF WORLD AFFAIRS (A Monthly Publication of the „Neue Zürcher Zeitung“), Zürich, Vol. VI, No. 10, January 1957. — Albert Müller: NATO Balance Sheet. — Salvador de Madariaga: Suez and Hungary. — ***: Hungary's Sacrifice. — Urs Schwarz: Japan Returns. — E. F. Aschinger: The Pound Sterling and the Suez Crisis.

No. 11, February 1957. — Urs Schwarz: Elections in Poland. — Urs Schwarz: New Disarmament Plans. — E. F. Aschinger: A Swiss Concept of Aid to Underdeveloped Countries. — Edmund Richner: UNESCO After the New Delhi Conference. — Fred Luchsinger: In the German Federal Republic — Higher Learning and Scientific Research as a Political Issue. — Fritz Steck: The New Japanese Army. — Salomon Wolff: The Economic Development of the Sahara. — Heinz Heymann: Recent Commodity Market Developments.

No. 12, March 1957. — Urs Schwarz: Rhine Army and Christmas Island H-Bomb Tests. — Willy Bretscher: Hungary and Switzerland. — Salvador de Madariaga: Middle East and Eastern Europe — A Question of Priority. — In memoriam: Grigore Gafencu. — Victor Meier: Yugoslavia and Recent Events. — Arnold Hottinger: Yemen. — Deryck Abel: Sudan — First Year of Independence. — Bogdan Osadzuk: The North Caucasian Republics Restored. — Eric Streiff: The Kashmir Conflict Again.

UNIVERSITAS CAROLINA (JURIDICA), Praha, Vol. 2, No. 1, 1956. — F. Boura: Černyševského názory na stát a právo (Černyševskij's Views on State and Law). — M. Doláková: Praesumpce zavinění a rozsah náhrady škody podle občanského zákoníka, zejména se zřetelem k nesplnění hospodářských smluv (Presumption of the Cause and the Extent of Replacement of Damages According to Civil Law, in particular with Regard to Unfulfilled). — E. Kučera: O autonomii v socialistickém státě (On Autonomy in the Socialist State). — I. Tomeš: Právní otázky učebního poměru (Legal Questions of Apprenticeship).

No. 2, 1956. — P. Levit: Administrativně právní postavení správy národního podniku průmyslového (Die administrativrechtliche Stellung der Verwaltung des volkseigenen Industriebetriebes). — I. Tomsová: Realisace administrativně právních norem (Die Realisation der Verwaltungsnormen). — Z. Česka: Připojení se k návrhu na rozvod manželství (Der Anschluss an den Ehescheidungsantrag). — K. Malý: Vznik trestně právních ustanovení zemských zřízení o poddanských vzpouřách (Der Ursprung der strafrechtlichen Bestimmungen über die Aufstände der Untertanen in den Landesordnungen).